

til ágóða fyrir stofnanir eða fyrirtæki, sem að dómi hreppsstjóra horfa til almenningsheilla. 60

Brot gegn samþykkt þessari varðar sektum 20—500 krónur og renna sektirnar í sveitarsjóð. Mál út af brotum gegn samþykkt þessari skal reka sem almenn lög-reglumál. 10. apríl

Félagsmálaráðuneytið, 10. apríl 1957.

F. h. r.

Hjálmar Vilhjálmsson.

Gunnlaugur Þórðarson.

REGLUGERÐ

61

13. apríl

um innheimtu iðgjalda o. fl. samkvæmt lögum um almannatryggingar.

1. gr.

Þær tekjur almannatrygginga, sem reglugerð þessi tekur til, eru:

1. Iðgjöld hinna tryggðu, sbr. 27. gr. laga um almannatryggingar.
2. Iðgjöld atvinnurekenda, sbr. 29. gr. sömu laga.
3. Sérstök áhættuiðgjöld atvinnurekenda vegna slysabóta, sbr. 43. gr. sömu laga.
4. Endurgreiðslukröfur, sem Tryggingastofnun ríkisins kann að eignast á hendur öðrum.

2. gr.

Tryggingaskyldir samkvæmt 1. tölulið 1. gr. eru allir, sem búsettir er í landinu 16—67 ára. Undanþegnir gjaldskyldu eru þeir, sem hvorki greiða tekju- né eignarskatt og hafa notið bóta samkvæmt II. kafla laga um almannatryggingar, annarra en fjölskyldubóta, mæðralauna eða fæðingarstyrks tvo mánuði eða lengur eða dvalizt hafa í sjúkrahúsi eða hæli á kostnað trygginganna eða ríkisframfærslunnar jafnlangan tíma á skattárinu.

Skal iðgjald kvenna sem næst fjórðungi lægra en karla og iðgjald hjóna sem næst einum tíunda herra en karla.

3. gr.

Hinir tryggðu skulu greiða sjálfir iðgjöld sín samkvæmt 2. gr., þó með þeim undantekningum, er hér segir:

Meistarar í iðnaði skulu greiða iðgjöld fyrir nema sína. Óheimilt er að draga iðgjöldin frá kaupum þessara manna.

Nú sækir maður til sveitarstjórnar um, að sveitarsjóður greiði fyrir hann iðgjöld hans, sakir þess að hann sé ekki fær um það af eigin rammleik, og tekur þá sveitarstjórn ákvörðun um umsóknina með tilliti til ástæðna hlutaðeiganda. Þó á iðgjaldsgreiðandi jafnan rétt á því, að sveitarsjóður greiði fyrir hann iðgjald samkvæmt 27. gr., ef tekjur hans og eignir eru svo rýrar, að honum beri að greiða tekju-skatt eða eignarskatt það ár, og má ekki krefja hann um hærri hluta iðgjaldsins en svo, að nemi helmingi skattgjaldstekna hans, unz fullu iðgjaldi er náð. Greiðir sveitarsjóður það, sem á vantar fullt iðgjald. Nú greiðir sveitarsjóður iðgjald samkvæmt þessari málsgrein, og ákveður sveitarstjórn þá, hvort og á hvern hátt hún krefur hann um endurgreiðslu. Ákvæði þessarar málsgreinar taka aðeins til launþega og einyrkja. Einyrki telst hver sá launagreiðandi, sem næstliðið ár hefur ekki keypt svo mikla vinnu, að honum beri að greiða iðgjald samkv. 29. gr. almanna-tryggingalaganna af meira en 52 vikum.

61

13. apríl

4. gr.

Sveitarstjórnir skulu fyrir 1. febrúar, í Reykjavík fyrir 1. apríl, ár hvert gera skrá í þremur eintökum yfir alla þá, sem heimilisfastir eru innan hlutaðeigandi sveitarfélags og í byrjun almanaksársins hafa náð 16 ára aldri, en yngri eru en 67 ára.

Skráin skal greina nöfn, heimili, atvinnu, fæðingarár og dag allra þeirra, sem á hana eru færðir, og enn fremur aðrar þær upplýsingar, er varða iðgjalda-greiðslur hlutaðeiganda. Skal sveitarstjórn senda eitt eintakið hlutaðeigandi innheimtumanni þá þegar, en hin tvö til skattyfirvalds, sem leggur á iðgjöld samkvæmt 27. gr. Annað eintakið sendist innheimtumanni, sbr. 75. gr., hitt eintakið Tryggingastofnuninni.

Jafnframt skal skattanefnd (skattstjóri) gera skrá yfir þá gjaldendur, er sveitarstjórn ber að greiða fyrir samkv. 2. tölulið 3. gr., og skal skráin tilgreina hve háa upphæð skuli greiða fyrir hvern þeirra. Einnig skal skattanefnd gera skrá yfir þá nemendur, er öðrum ber að greiða gjöldin fyrir samkv. 1. tölulið 3. gr. og tilgreina nöfn greiðenda.

5. gr.

Gjalddagar á iðgjaldi hinna tryggðu skulu vera tveir. Hinn fyrri í janúar ár hvert, og skal þá greiða $\frac{1}{4}$ — $\frac{3}{4}$ hluta gjaldsins, eftir því sem ráðherra ákveður í hvert sinn, en eftirstöðvar gjaldsins skulu greiddar á manntalsþingi. Hafi maður ekki greitt fyrir 1. marz þann hluta gjaldsins, er greiðast átti í janúar, er þó heimilt að krefja hann þá þegar um allt gjaldið.

Eigi getur maður á gjaldskylduðri skorazt undan að greiða þann hluta iðgjaldsins, sem í gjalddaga fellur í janúar, þótt hann telji að hann muni við endanlega álagningu verða undanþeginn iðgjaldi það ár, að nokkru eða öllu, nema hann

1. sanni með vottorði skattanefndar (skattstjóra), að hann muni verði undanþeginn iðgjaldagreiðslu það ár samkv. ákvæðum 1. mgr. 2. gr.,
2. afhenti innheimtumanni yfirlýsingu sveitarstjórnar um, að sveitarsjóður greiði iðgjaldið samkv. 3. gr.

Nú tekur undanþága mannsins samkv. framangreindum liðum aðeins til hluta af iðgjaldinu og ber honum þá að greiða í janúar þá upphæð, sem í þeim mánuði fellur í gjalddaga, þó ekki hærri upphæð en svo, að hann hafi með því að fullu lokið iðgjaldi sínu fyrir það ár

Nú reynist greiðsla manns upp í iðgjald hærri en honum ber að greiða við endanlega álagningu, og gengur þá mismunurinn til greiðslu á öðrum þinggjöldum hans, séu þau ógreidd, en endurgreiðist honum að öðrum kosti.

6. gr.

Iðgjald atvinnurekenda samkv. 29. og 43 gr. almannatryggingalaganna, önnur en þau, sem um ræðir í 7., 8. og 9. gr., skulu lögð á af skattanefnd (skattstjóra) með tekju- og eignarskatti, eftir vinnuvikum skattársins samkv. framtölum kaupgreiðenda og falla í gjalddaga á manntalsþingi á greiðsluárinu. Skattanefnd skal semja skrá yfir þá, sem gjaldskyldir eru samkv. 29. og 43 gr. almannatryggingalaganna, starfstíminn tilgreindur í vikum og gjöldin reiknuð út. Skal eintak skrárinnar sent innheimtumanni og Tryggingastofnuninni. Þó skal skattanefnd (skattstjóri) tilkynna iðgjöld, sem ríkissjóði eða ríkisstofnunum ber að greiða, beint til Tryggingastofnunarinnar, og annast hún sjálf þá innheimtu.

Nú telur launagreiðandi ekki fram launavikur, eða framtal hans er ófullkomið, og skal þá áætla gjald hans.

7. gr.

61

13. apríl

Iðgjald af lögskráðum sjómönnum samkv. 29. og 43 gr. almannatryggingalaganna skulu lögð á og innheimt fyrirfram af lögskráningarstjórum. Er lögskráningarstjórar fela hreppstjórum að framkvæma lögskráningar, geta þeir einnig falið þeim að annast álagningu og innheimtu iðgjaldanna fyrir sína hönd.

Er lögskráning í skiprúm fer fram skulu þeir, sem lögskráningar beiðast, afhenda lögskráningarstjóra skrá á þar til gerðu eyðublaði, yfir sjómenn þá, er tryggja ber, ásamt fyrirframgreiðslu á iðgjöldum. Ef sjómennirnir eru ráðnir og lögskráðir til ákveðins tíma skal iðgjald greitt fyrirfram fyrir allan lögskráningartímann. Sé hins vegar lögskráð til óákveðins tíma ákveður lögskráningarstjóri við lögskráningu fyrir hve langan tíma skuli greitt fyrirfram. Eigi skal lögskrá í skiprúm, nema fyrirframgreiðsla iðgjalda hafi farið fram.

8. gr.

Iðgjöld af öikumönnum við bifreiðastjórn, samkv. 29. og 43 gr. tryggingalaganna og síðustu málsgrein 36. gr. bifreiðalaga nr. 23 frá 16. júlí 1941, skulu lögð á af innheimtumönnum bifreiðaskatts og innheimt eftir á fyrir hvert bifreiðaskattsár, ásamt bifreiðaskatti og skoðunargjaldi.

Iðgjöld samkv. þessari grein skulu miðast við þann tíma, sem bifreiðin er skráð í notkun hjá lögreglustjóra.

9. gr.

Greiða skal fast ársiðgjald vegna trillubáta, bifhjóla, reiðhjóla með hjálparvél og heimilisdráttarvéla og annarra meiri háttar heimilisafkvæla. Iðgjöld þessi skulu lögð á af innheimtumönnum. Séu tæki þessi háð opinberri skoðun, árlega eða oftar, skulu iðgjöldin greidd áður en skoðun fer fram í fyrsta sinn ár hvert, en annars á manntalsþingi.

10. gr.

Endurgreiðslukröfur, sem Tryggingastofnunin kann að eignast á hendur öðrum, skulu innheimtar af innheimtumönnum ríkissjóðs samkv. bréflægri tilkynningu frá Tryggingastofnuninni, eftir því sem þær til falla.

11. gr.

Félagsmálaráðherra ákveður að fengnum tillögum tryggingaráðs með reglugerð öll iðgjöld, sem innheimta skal samkvæmt reglugerð þessari.

Öll iðgjöld skulu á lögð og innheimt í heilum krónum.

12. gr.

Um innheimtu iðgjalda af kaup, skyldur kaupgreiðenda í því sambandi, lögtaksheimildir og allt, er að slíkri innheimtu lýtur, gilda ákvæði laga nr. 46 14. apríl 1954, um tekjuskatt og eignarskatt eftir því, sem við getur átt, svo og ákvæði reglugerðar nr. 147 30. des. 1955.

13. gr.

Innheimtumenn skila innheimtum iðgjöldum og öðrum tekjum Tryggingastofnunarinnar mánaðarlega til hennar á sama hátt og ríkistekjum til ríkissjóðs.

Reglugerð þess er sett samkv. 88. gr. laga nr. 24 frá 1956, um almannatryggingar, og gengur í gildi þegar í stað. Jafnframt fellur úr gildi reglugerð nr. 11 18. janúar 1947, um innheimtu iðgjalda o. fl., samkvæmt lögum nr. 50/1946, um almannatryggingar, ásamt síðari breytingum.

Félagsmálaráðuneytið, 13. apríl 1957.

Gylfi P. Gíslason.

Hallgrímur Dalberg.